

DLAŽOVSKÝ LETÁK

Informační leták pro občany Dlačovska

Vydáno 7. 12. 2020

SLOVO ÚVODEM

Vážení spoluobčané,

tak tu máme opět konec roku. Navštívil nás Sv. Mikuláš se svojí družinou. Tentokrát to bylo beze zpěvu a takové řekl bych sterilní. Je to odraz dnešní doby. Tak si to asi situace vyžaduje. Sedět všichni pěkně doma na zadku, hezky do práce a z práce nakoupit a pak rovnou domů. Byli jsme zvyklí párkrát za týden zajít do hospůdky, dojednat meloušky, získat kontakty na toho nejlepšího řemeslníka, zanařadovat na ty nahoře, ale hlavně se pobavit, uvolnit a odpočinout. A teď najednou nic. Je to jako když vezmete malému dítěti oblíbenou hračku. Také mu nevysvětlíte, že je hračka rozbitá a že mu hrozí poranění. Jediné řešení, dát mu nějakou lákavější hračku. To dítě ještě osidíte, ale co s těmi dospělými?

Přeji Vám do nového roku, ať se věci vrátí co nejrychleji do starých kolejí a strašák coronavirus ať se vrátí tam, odkud přišel. Nečekejte prosím na prince Bajaju, že draka porazí. Buďte na sebe opatrní, snažte se dodržovat opatření a zkuste uvěřit, že je vše myšleno pro naše dobro.

Jak jsem zde už jednou napsal, hlavně se řiďte svým rozumem.

Investice, které jsme si letos naplánovali, přece jenom pokročili ke zdárnému konci a co se nestihlo letos, uděláme příští rok.

- Střecha na hasičárně v Soustově je hotová.
- Oprava kanalizace v Mileticích je hotová.
- Nosné sloupy na rozhledně jsou vyměněny a požádali jsme o kolaudaci
- Dětské hřiště pro mateřskou školu bude následovat po opravě sokolovny.
- Vnitřní omítky v kapli v Mileticích jsou hotové. Zde plánujeme příští rok zrestaurovat malby, oltáře a podlahy.
- Práce na sociálkách v sokolovně a částečném odvodnění jsou před dokončením.

Co jsme naplánovali na příští rok:

- dokončení oprav zázemí sokolovny v Dlačově
- slíbenou cestu k novostavbám v Soustově „U transformátoru“
- cestu u „Zachardů“ v Soustově
- dokončení oprav kapličky v Mileticích, výmalba, oprava oltářů, nová podlaha
- čističku odpadních vod pro Mateřskou školu v Dlačově
- a spoustu drobností, bez kterých by to nešlo.

ZPRÁVY ZE ZASTUPITELSTVA - co důležitého jsme 4. 12. 2020 projednávali

Zastupitelstvo obce Dlačov:

- souhlasilo s prodejem části pozemkové parcely č. 581 a 573/2 v k.ú. Miletyce u Dlačova
- souhlasilo s prodejem části pozemkové parcely č. 573/2 v k. ú. Miletyce u Dlačova
- vydává změnu č.3 ÚP Dlačov formou opatření obecné povahy
- ponechává výši poplatku za odpady na 500,- Kč na jednoho poplatníka
- schvaluje výši poplatku za 1 m³ pitné vody na rok 2021 ve výši 23,- Kč, včetně DPH
- schvaluje zařazení místní komunikace na pozemku p. č. 173/3 v k. ú. Soustov do Pasportu místních komunikací
- schvaluje podání žádosti o dotace na novou komunikaci v Soustově k novostavbám U transformátoru
- schvaluje podání žádosti o dotaci na dokončení oprav sokolovny
- schvaluje podání žádosti o dotaci na opravu podlah v kapli v Mileticích
- schválilo rozpočet obce Dlačov na rok 2021
- odsouhlasilo vystoupení obce Dlačov z Dobrovolného svazku obcí Kdyňsko
- nesouhlasí s podáním žádosti o 4. změnu územního plánu Dlačov

Čarování Dlažovského pastýře - pokračování

František Steidl

Tucherova manželka Antonie napsala své sestře Anně von Steinové do Mochtína dopis, ze kterého obavy Tucherovy vzešly. Paní Tucherová v něm měla psát také něco o tom, že mezi starým a mladým Tucherem a ještě někým dalším z příbuzenstva mají být jakési nevyrovnané účty. Dopis se dostal Janu Vilémovi do ruky a neštěstí bylo na světě. Máme zde ovšem na mysli hlavně neštěstí ovčákovo a kovářovo.

Starý pan Tucher von Schoberau okamžitě začal naléhat na představitele chudenického panství, aby věc řádně vyšetřili. Netajil se přitom značnou záští vůči ovčákovi i vůči kovářovi a pokud měl dojem, že chudeničtí posuzují celou nepříjemnou záležitost shovívavě, neváhal zapojit do řešení krajský úřad a jeho prostřednictvím je přimět k přísnějšímu postupu.

Pán z Šoberova přitom tak úplně nevěděl kudy kam. Určitě ho mrzel rozkol v rodině a mrzela ho jeho zjevná nedůvěra k nejbližším. Na druhé straně ale zase nebyl hloupý a musel se pro určitou absurditu situace stydět i před těmi, na které se obracel se svými stížnostmi. Tmářství sice ve společnosti tehdy mělo velký význam, ale od tak vysoce postaveného člověka přece jen víra v kouzla a čáry mohla vypadat směšněji než u jiných. Proto se rozpolcený Tucher chvílemi i jakoby přimlouval před chudenickými za Raukopfa i Fraňka, aby se po čase opět domáhal jejich přísného postihu.

Ty dva však v celém písemném materiálu už nikdy jmény nikdo neuváděl. Stále se o nich mluvilo jen jako o starém ovčákovi a kovářovi z Dlažova. Jejich jména se objevila jen v úvodních protokolech o výsledku a to pravděpodobně i proto, že výsledky byly určeny hlavně pro paní hraběnku Černínovou k její informaci.

A máme zde další aktérku našeho příběhu. Jmenovala se Marie Isabella Johanna Černínová Merode de Vesterloo. Narodila se v Belgii v roce 1703 jako dcera císařského polního maršála. Její manžel František Josef Černín (nar. 1697) ji tam poznal na své tzv. kavalírské cestě. Svatbu pak měli v roce 1717 v Bruselu, nevěstě bylo 14 let, jemu devatenáct. František Josef byl vzdělaný muž, ale bavily jej spíše jazyky a kultura. Sbíral umělecké předměty, věnoval se myslivosti. Na hospodaření s rodinným majetkem a na jeho správu talent příliš neměl. Oblíbil si jej císař Karel VI., hlavně asi proto, že si od něho i od jeho otce půjčoval peníze. Jmenoval jej dědičným číšníkem Království Českého, ale také nejvyšším dvorským sudím a c.k. tajným radou. Obliba Černína u císaře ale postupně klesala, úměrně tomu, jak mu docházely peníze. Hodně prostavěl a také hodně poskytl císaři, takže později už nebylo z čeho dál panovníkovi půjčovat. František Josef zemřel v roce 1733 ve Vídni na součotě a byl už nějaký čas ve velmi špatném zdravotním stavu fyzickém i psychickém. Zanechal po sobě významné stavby, některé i na Chudenicku, ale také poměrně značné dluhy. Pochován je v Praze v katedrále svatého Víta. Marie Isabella jej přežila o celých 47 roků, zemřela až v roce 1780 v Jindřichově Hradci. Měli spolu 5 dětí, ale Marie Isabella se provdala po smrti svého prvního manžela ještě za jeho bratra, hraběte Františka Antonína Černína, a měla s ním děti další. Spravovala chudenické panství jaksi z povzdálí, měla na to v místě samotném dostatečný aparát. Většinu času žila v Praze (kde jinde než v Černínském paláci na Hradčanech, dnešním ministerstvu zahraničních věcí) a při vedení panství (nejen chudenického) se chovala mnohdy osvíceněji než samotní Černínové, ovlivněná zkrátka vídeňskou morálkou. Její založení bylo humánnější vlivem modernější belgické výchovy. Na Chudenicku se ale zas tak příliš osvíceně nechovala a zdejší prostý lid ji v lásce neměl.